

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ

08 π.μ. 20 — 1η 910

K

MADE IN KARDITSA

Πώς ένα άγνωστο στο ευρύ κοινό πανεπιστημιακό τμήμα
επενδύει στον σχεδιασμό επίπλων και στο αύγχρονο ντιζάιν

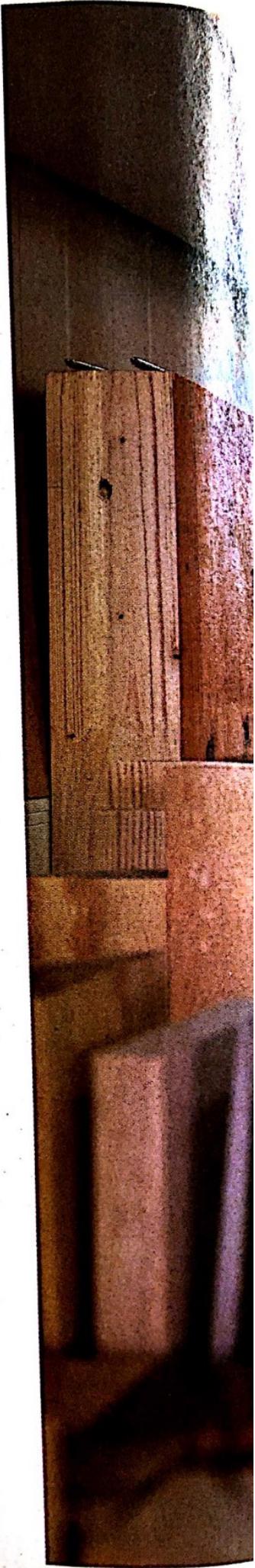
ΑΦΙΕΡΩΜΑ
DECO

ΤΟ ΞΥΛΟ ΒΓΗΚΕ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΤΣΑ

Σε ένα πανεπιστημιακό τμήμα στη Θεσσαλία, φοιτητές και καθηγητές μαθαίνουν, πειραματίζονται και δημιουργούν με το ξύλο, αποδεικνύοντας πως ήρθε η ώρα η χώρα μας να αγαπήσει ξανά το μαγικό αυτό υλικό.

Της Αλεξίας Καλαϊτζή
Φωτογραφίες: Αλέξανδρος Αβραμίδης

Οι φοιτητές δεν κατακτούν μόνο την τέχνη ή την τεχνική, αλλά και την επιστήμη του ξύλου, μαθαίνοντας σε βάθος το υλικό.

Scanned by CamScanner

Scanned by CamScanner

→ Η καινοτομία του τμήματος είναι πως οι σπουδαστές διδάσκονται όλη την πορεία του ξύλου, από τη στιγμή που είναι σπόρος μέχρι τη στιγμή που θα γίνει έπιπλο.

← Οι φοιτητές σχεδιάζουν σύγχρονα, μίνιμαλ έπιπλα, τα οποία χαρακτηρίζουν το στιλ, η δημιουργικότητα και η φαντασία.

Λίγα μέτρα έξω από την πόλη της Καρδίτσας, διασχίζοντας έναν δρόμο σπαρμένο με τις λευκές νιφάδες που αφήνει το βαμβάκι στους θεσσαλικούς δρόμους, στεγάζεται ένα πανεπιστημιακό τμήμα που κατάφερε να τραβήξει την προσοχή επιχειρηματιών, υπουργών και πρόσφατα μέχρι και του ίδιου του πρωθυπουργού.

«Δικαίως», θα πουν όσοι γνωρίζουν καλά τη δουλειά που συντελείται στο Τμήμα Δασολογίας, Επιστημών Ξύλου και Σχεδιασμού του Πανεπιστημίου Θεσσαλίας, το οποίο έχει καταφέρει να αναδειχθεί σε υπόδειγμα σχολής σε όλη την Ελλάδα. Μοναδικό στο είδος του, το τμήμα της Καρδίτσας μπορεί να παινεύεται για το ολοκληρωμένο πρόγραμμα σπουδών του, το καινοτόμο ερευνητικό του έργο και, ίσως το σημαντικότερο όλων, για το γεγονός ότι οι απόφοιτοί του γίνονται ανάρπαστοι στην αγορά εργασίας, με ποσοστό απορρόφησης που αγγίζει κάποιες χρονιές και το 80%.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΠΟΡΟ ΤΟΥ ΔΑΣΟΥΣ ΜΕΧΡΙ ΤΟ ΕΠΙΠΛΟ

«Βρισκόμαστε σε ένα ευχάριστο πρόβλημα να μην μπορούμε να ικανοποιήσουμε την προσφορά εργασίας», παραδέχεται χαμογελώντας ο πρόεδρος και καθηγητής του τμήματος, Ιωάννης Παπαδόπουλος. Το τμήμα, που μόλις πέρυσι εξελίχθηκε με τον καινούργιο

νόμο από ΤΕΙ σε ΑΕΙ, βγάζει φουρνιές επιστημόνων που, γνωρίζοντας όλη την πορεία του ξύλου, έρχονται να καλύψουν το κενό της τεχνογνωσίας που υπάρχει στις βιομηχανίες οι οποίες εκσυγχρονίζονται και θέλουν να παρουσιάζουν ανταγωνιστικά προϊόντα. Η μοναδικότητα της σχολής, όπως μου εξηγεί ο κ. Παπαδόπουλος, οφείλεται στο ότι συνδυάζει το φυσικό περιβάλλον και τη διαχείριση των δασικών οικοσυστημάτων με την αξιοποίηση των διαφόρων προϊόντων του δάσους, με έμφαση στο ξύλο, στη μεταποίησή του και τέλος στον σχεδιασμό των προϊόντων από ξύλο. «Είναι αυτά στα οποία θέλουμε να κάνουμε τη διαφορά», τονίζει ο ίδιος. Μια γρήγορη ματιά στους χώρους της σχολής αποδεικνύει τα λεγόμενα του καθηγητή. Σε κάθε γωνιά υπάρχει και το αποτύπωμα της έκρηξης δημιουργικότητας και φαντασίας των σπουδαστών, που σχεδιάζουν υπερμεγέθη φωτιστικά εμπνεόμενοι από το σχήμα των ερωδιών, κατασκευάζουν ποδήλατα που μετατρέπονται σε πατίνια, ποδήλατα που φτιάχτηκαν με βάση τα σχέδια του Λεονάρντο Ντα Βίντσι, μίνιμαλ κουνιστές καρέκλες και κυψελωτές οινοθήκες που αλλάζουν σχήμα ανάλογα με τη φιάλη κρασιού που θα τραβήξει κάποιος. Όλα από ξύλο.

«Ξέραμε ότι αυτό που θα φτιάξουμε στη σχολή πρέπει να είναι καινοτόμο, να είναι λειτουργικό, να έχει

αισθητική και να είναι ασφαλές», παραδέχεται η 21χρονη Δήμητρα Αλεξοπούλου, τελειόφοιτος του Προγράμματος Σπουδών Σχεδιασμού, Τεχνολογίας Ξύλου και Επίπλου, που ελπίζει σύντομα να δει το αποτέλεσμα και της δικής της πτυχιακής ανάμεσα στα «διαμαντάκια» που έχουν τοποθετήσει οι καθηγητές στον χώρο. Τόσο τα μάτια της ίδιας όσο και των συμφοιτητών της λάμπουν από χαρά όταν μιλούν για το ξύλο, αποδεικνύοντας πως το υλικό αυτό που συντροφεύει τον άνθρωπο από τα πρώτα έως τα τελευταία βήματα της ζωής του θέλει αγάπη, υπομονή και γνώση.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΑΡΑΓΚΟ ΣΤΟΝ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑ ΞΥΛΟΥ

Μακριά από την εικόνα του παραδοσιακού εμπειροτέχνη επιπλοποιού, οι απόφοιτοι του τμήματος δεν κατακτούν μόνο την τέχνη ή την τεχνική, αλλά και την επιστήμη, μαθαίνοντας σε βάθος το ξύλο. Στη διάρκεια των σπουδών τους, θα περάσουν ώρες πάνω στο μικροσκόπιο για να γνωρίσουν τη σύσταση του ξύλου, θα αγνινιστούν για να ξεχωρίσουν το κάθε είδος σε μια αίθουσα με κομμάτια ξύλου από όλο τον κόσμο και θα πειραματιστούν με τις ιδιότητες και τις αμέτρητες εφαρμογές του. Μετά από κάποιο σημείο, η επαφή με το ξύλο γίνεται δεύτερη φύση τους, όπως μοι

**Οι απόφοιτοι
του τμήματος γίνονται
ανάρπαστοι
στην αγορά εργασίας
με το ποσοστό
απορρόφησης
να αγγίζει το 80%.**

← Αριστερά, ο Ιωάννης Παπαδόπουλος, πρόεδρος του τμήματος. Δεξιά, μετά από ώρες εργαστηρίων, το ξύλο γίνεται η δεύτερη φύση των φοιτητών. Κάτω, η Δημήτρα Αλεξοπούλου, ο Δημήτρης Ψημίτης και η Φωτεινή Βαλάσκα, φοιτητές του τμήματος.

περιγράφουν γλαυφυρά οι ίδιοι. «Πάμε σε μια καφετέρια να καθίσουμε και, αντί να χαλαρώσουμε, παρατηρούμε τα έπιπλα και αρχίζουμε να λέμε από τι ξύλο είναι αυτό και από τι ξύλο είναι εκείνο», αναφέρει η Δημήτρα, που ονειρεύεται σύντομα να γίνει σχεδιάστρια επίπλων.

Με οικογενειακή επιχείρηση ξύλου να τον περιμένει πάσω στην Κέα, ο Δημήτρης Ψημίτης, ο οποίος «γεννήθηκε μέσα στα ροκανίδια», καταλαβαίνει ακριβώς τη διαφορά των συμφωιτητών του με τις προηγούμενες γενιές επαγγελματιών ξύλου, όπως αυτή του πατέρα του. «Ένας μαραγκός τα ξέρει από μια φωτογραφία ή από την εμπειρία του, εμείς τέσσερα χρόνια παλεύουμε να αναγνωρίζουμε τα διαφορετικά ξύλα και τις ιδιότητές τους». Ο 21χρονος νιώθει πως η σχολή έχει καταφέρει να ανοίξει μια τεράστια πόρτα για τον ίδιο, ο οποίος επιστρέφοντας στην επιχείρησή του θα εφαρμόσει νέες ιδέες, αλλά και τις γνώσεις του πάνω στα νέα μηχανή-

ματα. «Οι μάστορες τελειώνουν σιγά σιγά. Γίνονται πλέον όλα ρομποτικά, η τέχνη αρχίζει να σβήνει από τον χάρτη. Πρέπει να είσαι καλός σχεδιαστής και να προγραμματίζεις το μηχάνημα».

ΕΝΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΑΠΟ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ

«Μην πειράζετε. Διεξάγεται πείραμα Φίλιππου», προειδοποιεί μια λευκή κόλλα χαρτί πάνω σε ένα περίεργο μηχάνημα στην είσοδο του σύγχρονου εργαστηρίου, όπου χτυπάει η καρδιά της τεχνολογίας που περιέγραφε νωρίτερα ο Δημήτρης. Σε αντίθεση με αυτό που περίμενα να δω σε ένα μάθημα τμήματος που ασχολείται με το ξύλο, οι φοιτητές σπάνια πιάνουν στα χέρια τους παραδοσιακά εργαλεία όπως σκαρπέλα. Μαθαίνουν όμως να παίζουν στα δάχτυλα πολύπλοκα και σύγχρονα μηχανήματα που κάνουν τα πάντα με ακρίβεια και σε ελάχιστο χρόνο: CNC, κοπή και χάραξη με λέιζερ, 3D printers και scanners,

ΙΣΤΟΡΙΑ & ΠΟΛΙΤΙΚΗ
ΦΙΛΙΠΠΟΙ
ΔΙΣΤΡΙΒΟΥΤΗΡΑ

1821

Ο Γιώργος Μαργαρίτης ρίχνει φως στην πολυπλόκαμη ιστορία της Ελληνικής Επανάστασης.

Με αίμα και πόνο έθρεψε ο λαός τον Αγώνα. Πάνω σε αυτά τα υλικά χτίστηκε το ελεύθερο ελληνικό κράτος μέσα στο οποίο ζούμε σήμερα. Αναδεικνύοντας άγνωστους ήρωες και κρυφούς πρωταγωνιστές, μέσα από μια μεγάλη και συναρπαστικά ειπωμένη ιστορία, ο πολυγραφότα συγγραφέας και καθηγητής ρίχνει άπλετο φως στο παρασκήνιο της επανάστασης που έμελλε να ελευθερώσει την πατρίδα μας.

200 χρόνια μετά, στεκόμαστε μικροί και ασήμαντοι μπροστά στο μεγαλείο ψυχής εκείνων των ανθρώπων.

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΑ

↑ Φοιτητές και καθηγητές πειραματίζονται καθημερινά στο εργαστήριο.

Στο εργαστήριο του τμήματος έχει συγκεντρωθεί σύγχρονος εξοπλισμός η αξία του οποίου ξεπερνά τα τέσσερα εκατομμύρια ευρώ.

ρομποτικούς βραχίονες μέχρι και μηχάνημα που τεστάρει την αντοχή των προϊόντων σε θερμοκρασίες από -40 έως 100 βαθμούς Κελσίου. «Το εργαστήριό μας είναι μια μικροκλίμακα βιομηχανίας ξύλου», δηλώνει υπερήφανα ο καθηγητής του τμήματος Γιώργος Νταλός, επισημαίνοντας πως στο εργαστήριο έχει συγκεντρωθεί σύγχρονος εξοπλισμός η αξία του οποίου ξεπερνά τα τέσσερα εκατομμύρια ευρώ.

Τον εξοπλισμό αυτό, μάλιστα, εμπιστεύονται καθημερινά εταιρείες από όλη την Ελλάδα που στέλνουν τα προϊόντα τους στη σχολή είτε για έλεγχο είτε προς αναζήτηση μιας τεχνικής λύσης σε ένα πρόβλημα. Το τμήμα ανταποκρίνεται αφιλοκερδώς τις περισσότερες φορές, χτίζοντας win-win δεσμούς με τον ιδιωτικό τομέα, ο

οποίος αργότερα θα εμπιστευτεί τους αποφοίτους για την εξέλιξή του.

ΠΕΔΙΟΝ ΔΟΞΗΣ ΛΑΜΠΡΟΝ ΓΙΑ ΚΑΙΝΟΤΟΜΙΑ

Ο κ. Νταλός, ο οποίος είναι και εκπρόσωπος της Ελλάδας στην ΕΕ στο πλαίσιο δράσεων για την τεχνολογία ξύλου, πιστεύει πως φοιτητές και απόφοιτοι της σχολής μπορεί να αποτελέσουν τους σύγχρονους μισιονάριους που θα αναλάβουν μια «ιερή» αποστολή: να αυξήσουν τη χρήση του ξύλου στη χώρα.

Όπως υποστηρίζει, η Ελλάδα μπορεί εύκολα να διπλασιάσει τη χρήση του ξύλου, έχοντας μόνο να κερδίσει από αυτό, ανοίγοντας την αγκαλιά της σε ένα υλικό ανανεώσιμο, ανακυκλώ-

σιμο και φιλικό προς τον άνθρωπο και το περιβάλλον. «Το ξύλο είναι κάτιο στα το υλικό στο οποίο θα μπορούσε η Ελλάδα να βασιστεί ώστε να συμβάλει στο εθνικό μας εισόδημα. Θα μπορούσε με τη βοήθεια των αποφοίτων μας να αναπτύξει τόσο πολλούς κλάδους από την οικοδομική, την κατασκευή, επίπλων, αλλά ακόμα και ενεργειακή με τη χρήση του ως καύσιμης ύλης, με το πέλετ, την μπρικέτα, ακόμα και το καυσόξυλο», αναφέρει. «Με όλη τη γνώση που δίνουμε στα παιδιά μπορούμε να πρωτοπορήσουμε και να βρεθούμε πρώτοι στην Ευρώπη και στον κόσμο!»

Ένα πρώτο ψήγμα επαλήθευσης του οράματος αυτού βρίσκεται στα χέρια του διδακτορικού φοιτητή του τμήματος Μιλτιάδη Παππά. Πολιτικός μηχανικός στο επάγγελμα, ο Μιλτιάδης κατάφερε να αντικαταστήσει εν μέρει το μεράντι, ένα ακριβό ξύλο εισαγωγής που χρησιμοποιείται για την κατασκευή κουφωμάτων, με την ελληνική ελάτη, φτιάχνοντας ένα κούφωμα εξίσου ανθεκτικό, με καλύτερη αισθητική και τιμή χαμηλότερη τουλάχιστον κατά 50%. Το νέο ανταγωνιστικό προϊόν έχει μπει ήδη σε γραμμή παραγωγής από βιομηχανία του κλάδου. Έχοντας γνωρίσει πια το ξύλο, ο Μιλτιάδης απορεί που πολλοί Έλληνες ακόμα δεν εμπιστεύονται το υλικό αυτό, την ώρα που αποδεικνύεται περίτρανα ότι μπορεί να ανταποκριθεί σε κάθε ανάγκη και συνθήκη, από την κατασκευή του σπιτιού όπου ζούμε μέχρι του κουταλιού που θα χρησιμοποιήσουμε για να φάμε.

«Τόσα χρόνια μελετάς το ίδιο υλικό και όμως συνεχώς ανακαλύπτεις νέες ιδιότητες», μου λέει Ικανοποιημένος ο πρόεδρος της σχολής, όταν έχουμε ολοκληρώσει πια την ξενάγησή μας στο τμήμα. Με βαθιά αγάπη γι' αυτό που κάνει, ο κ. Παπαδόπουλος ομολογεί πως η συνταγή για μια επιτυχημένη σχολή δεν είναι άλλη από φοιτητές και καθηγητές με μεράκι και ομοψυχία, καθώς και στήριξη από την πολιτεία και τη διοίκηση του πανεπιστημίου. «Άν τα έχεις αυτά, άσ' το να λειτουργήσει». Το τμήμα στην Καρδίτσα και τα έχει όλα αυτά, και λειτουργεί, και από την καρδιά της Θεσσαλίας αγωνίζεται συνεχώς να ανοίξει νέους δρόμους για τους φοιτητές, την επιστήμη και -ποιος ξέρει; - ίσως και για τη χώρα.